

Mùa Xuân và em

Anh xin phép mẹ đưa em đi chợ hoa Sài Gòn, giọng Minh trầm ấm nói nhỏ bên tai Nga.

Minh đến như nắng sớm, trong lành, tươi mát reo vui phòng khách nhà Nga. Gương mặt Minh rạng ngời màu nắng gió sau các cuộc hành quân, mắt anh sáng long lanh màu lá rừng. Chiếc mũ xanh màu lá cây đội lệch một bên, Minh sinh động rần rời trong bộ quân phục còn mới. Minh được về hậu cứ tiểu đoàn ba Thủy Quân Lục Chiến sau sáu tháng dài hành quân đối diện tử thần, đối diện cái tàn ác của chiến tranh và trực diện định mệnh mình.

Nga được đi xem hoa, được cùng anh ăn kem, được nghe anh kể chuyện tương lai hai đứa. Nga đang bay trong hạnh phúc. Minh nói nhiều, nhiều lắm và Nga đi gần anh hơn như đang được đôi cánh thiên thần chở che, âu yếm. Minh là tất cả, tất cả những gì trong thế giới con nhỏ Nga.

Minh và những ngày hạnh phúc mùa Xuân 1975, Mẹ Nga và Mẹ Minh là hai người bạn thân từ ngày xưa ngày xưa khi ở Hà Nội. Cuộc di cư năm 1954 hai gia đình mất liên lạc cho đến 1974 khi mẹ Nga đi lễ chùa Vĩnh Nghiêm, Sài Gòn gặp lại mẹ Minh. Tình thân trở lại như ngày xa xưa và thân hơn khi biết Minh và Nga yêu nhau.

Có lần đi bên nhau, Minh hát nhỏ cho Nga nghe như muốn Nga biết là anh yêu đời, yêu người vì có Nga: “Mùa Xuân ơi biết tôi yêu đời...” Nga hát theo anh như nói rằng Nga đang yêu anh và Yêu đời lắm.

Lần sau cùng Minh chia tay Nga để trở lại tuyến đầu trong các cuộc hành quân Đông Hà Quảng Trị, tháng ba năm 1975. Chiến tranh leo thang, hiệp định Paris, quân đội Mỹ bỏ rơi đồng minh Việt, vũ khí thiếu hụt, ngày tàn cuộc chiến là thế. Minh không nghĩ đến ngày mai, ngoài tuyến đầu chỉ có anh và đồng đội, chỉ có bom đạn và cái chết. Trước mặt Minh là giặc thù, là bom đạn, là cõi chết, sau lưng anh là quê hương, là Nga người anh yêu, là cha mẹ người thân. Trai thời chiến chỉ có mạng sống và trái tim để tạ tiền nhân, người xây dựng nước Việt, tạ ơn cha mẹ sinh ra mình và cảm ơn Nga, người anh yêu. Tình yêu Nga chiếm trọn tim anh, cho anh can đảm hơn ngoài chiến trường. Anh đang vui, đang yêu và được yêu. Thế là đủ, là niềm tin, là hy vọng và là tất cả cho hai người yêu nhau. Ngày từ biệt Nga anh tuy vui có người yêu nhưng biết rằng cha mẹ và Nga sẽ rất buồn nếu anh không về như những bạn thân và đồng đội của anh. Những thằng bạn trẻ

chưa có người yêu và đang mơ mộng đã từ từ đi vào thế giới khác trong những trận đánh khốc liệt vừa qua.

Nga nhớ ngày Minh trở lại tuyến đầu như các lần trước, anh hôn Nga thật nhiều, anh hát cho Nga nghe và anh hứa anh sẽ về. “Anh sẽ về... chúng mình lo cho tương lai...”

Tình yêu, những vòng tay ấm, những thì thầm trìu mến, những mơ ước đủ cho Nga đợi chờ lần thăm tới, nếu có. Tình yêu Nga đang đây tim Minh cho anh hy vọng trở về nhà lần tới.

Nhưng lần tới chẳng bao giờ đến với Minh và Nga. Được tin Minh mất tích tại tuyến đầu cuối tháng ba 1975 khi ba mẹ Minh báo tin buồn. Nga không tin chuyện đó xảy ra. Tin đến như một cơn bão lụt tàn phá tất cả, đêm không là đêm an bình, ngày không còn là ngày chờ mong. Niềm mơ ước, hạnh phúc, tình yêu Minh-Nga bị bão lụt cuốn hút không để lại chút gì cho thế giới của Nga.

Ngày chót chờ đợi một hy vọng mong manh, một tiếng gõ công nhẹ, tiếng con vàng reo vui, tiếng chân Minh, và các em bé hàng xóm chạy trước cổng nhà... Minh về... Minh về... chỉ là những giây phút hoài mong trong hy vọng hão huyền, trong niềm tin không tưởng. Đêm 29 tháng tư năm 1975, gia đình Nga bám vào chiếc phao nổi của niềm tin, Nga cùng gia đình và nhiều ngàn người khác lên đênh trên biển Đông.

Còn niềm đau nào hơn. Mất quê hương, mất người tình, không tương lai, không định hướng. Tất cả chỉ có một điểm chung tìm đất lành, thà chết trong trùng dương bão tố hơn chết mỗi mòn trong thương đau, thù hận, đói nghèo. Nga thề với lòng mình rằng cộng sản Việt sẽ không bao giờ có chỗ đứng gần Nga. Nhiều lần Nga thầm ước, giá Nga là đàn ông, Nga hãnh diện đi theo tổ tiên mình để diệt thù nhà.

Kỷ niệm của Nga về Minh chỉ có từng ấy... yêu và được, yêu và chờ đợi để được nghe giọng ấm trầm thì thầm bên tai, để được nghe Minh hát và cảm giác được che chở trong vòng tay Minh.

Ở Mỹ, con bé Nga quảng hết những nhiều khê đời thương, vào đại học, tốt nghiệp Cao Học ngành quản trị và làm việc. Thế giới quanh Nga an bình, hiền lành và đầy mơ ước. Nga không quên kỷ niệm xưa, Nga biết yêu và lập gia đình. Tuy thế Nga vẫn dành một ngày trọn vẹn cho Minh, như một tạ từ tình yêu đầu đời Minh đến với Nga. Nga không khóc vì Nga muốn Nga can đảm như Minh. Nga tin người, yêu tha nhân và không đầu hàng định mệnh nếu có định mệnh. Nga thường nói thầm khi nghĩ đến Minh, em không buồn, em sẽ vui khi nghĩ đến Minh. Em không sợ định mệnh vì chuyện gì đến sẽ đến.

Ngay cả tình yêu đầu đời của Nga, niềm mơ ước của Minh và Nga thánh thiện như mơ, tự nhiên biến mất. Không gian cũng như thời gian trôi đi như mây ngàn như gió núi, cuốn đi bao nhiêu mơ ước một đời Nga. Nga nhủ lòng Nga sẽ không sống đời rong rêu, ủy mị. Nga sẽ sống và sống trọn vẹn như Minh. Nga tin, một niềm tin mãnh liệt rằng Minh còn sống đâu đó trên quê hương hay trên miền đất tạm dung nào đó. Hy vọng qua những đau khổ Minh sẽ có gia đình và an lành như anh thường nói... hãy sống như một người bình thường đừng để chiến tranh hay định mệnh hành hạ.

42 năm qua nhanh, tóc Nga không còn mềm, da không còn hồng và kỷ niệm xưa mờ dần theo thời gian với nhiều khê của đời. Nhưng Nga vẫn dành cho Minh một ngày đầu năm trong hôn Nga.

***

Mấy ngày gần Tết năm nay, Nga rất vui vì April đang yêu một người cùng sở làm. April đang có người yêu. April hứa sẽ giới thiệu người yêu với mẹ ngày đầu Xuân.

Thứ bảy, tuần trước Nga đi lễ ngày Chúa Nhật nhà thờ Tin Lành Việt Nam, Nga cảm thấy bồn chồn như có gì đang chờ đợi Nga.

Ngồi gần hai chị và cô bạn thân, Nga có cảm giác có người đang nhìn Nga. Nga bồi hồi khó chịu và thậm nghĩ ở tuổi của Nga có gì làm phiền Nga được. Sau buổi lễ Nga đi vội ra xe, cái cảm giác đó cứ bám theo Nga. Nga thậm nghĩ nếu có người nhìn cũng có sao đâu... trong cuộc đời Nga đã có bao nhiêu lần có người nhìn như thế.

Nga vào xe chợt nhớ mình không mang mấy trái cây vào nhà thờ cho hai chị và cô bạn thân. Vừa mở cửa xe đặt chân xuống sân trái sỏi với gió trái cây, Nga nghe tiếng April reo vui chào mẹ: “Thưa mẹ, con không biết mẹ đi lễ hôm nay với hai bác. Hôm nay ba ở nhà thưa mẹ.”

Nga âu yếm nói: “Ba con không khỏe, mẹ muốn gặp hai bác nên đi lễ sáng nay. Sao con biết nơi này?”

“Mẹ ơi, con không biết nhà thờ này đâu mẹ? Cha anh John đi lễ nhà thờ này. John muốn mời ba đi ăn sáng để John giới thiệu con với ba anh ấy. Nhưng sau đó vài ngày John cho con biết cha John mời con. Theo phong tục Việt Nam, ông mời hai con dùng điểm tâm và John không được phép trả tiền bữa ăn sáng nay. Mẹ biết không, phố Tàu có một nhà hàng Tàu vừa khai trương tuần trước, có món Á Kảo khá lạ... tuyệt cú mèo...”

Nga nghe April nói “tuyệt cú mèo” bà mỉm cười biết John nói khá tiếng Việt. Nga nhìn con tươi vui và có chút hài lòng.

Nga nghĩ thầm April thật thà quá, cả John nữa chứ cho nên cha John mới biết April yêu thích món ăn nào. Khi có tình yêu con người nhìn thế giới chung quanh tràn đầy thương mến. Nga biết con bà đang hạnh phúc và thêm một người nữa anh chàng John đang yêu. Thế giới quanh Nga hạnh phúc đang lũy thừa tiến như không khí trong sạch Nga đang thở nơi đây. Nga nhìn con âu yếm, mắt già long lanh sáng.

Nga dịu dàng hỏi con gái: “Thế John đâu con?”

April trả lời: “Anh ấy vào trong nhà thờ tìm ba. Con chắc anh ấy sẽ ngạc nhiên vì gặp mẹ ở đây.”

Nga nói nhỏ cho con biết: “Mẹ cần về nhà đi ăn trưa với ba con và xem ba con khá không? Mẹ sẽ gặp bạn con vài ngày nữa.”

April không trả lời mẹ, cô nhìn về hướng cửa chính, giọng cô reo vui: “Xin lỗi mẹ. John đang đi với ba anh đến gặp mẹ kìa.”

Nga chưa kịp nói đã nghe tiếng John gọi April. Cha con John đang đi về hướng mẹ con Nga. Cha John gật đầu chào Nga chỉ vài bước trước mặt bà. Cha John đang đứng nhìn Nga với ánh mắt sững sốt, ngạc nhiên. Sau giây phút ngỡ ngàng, ông trở lại bình thường nhưng cách nhìn, lời nói âm trầm của người lạ làm cho tim Nga nhói đau. Nga tự nhủ có thể nào người xưa còn sống? Có thể nào Minh đang đứng trước mặt Nga, đang nhìn Nga, đang nói với Nga? Nga không trả lời người lạ với những ý nghĩ lan man đang nhảy múa trong đầu.

Cha John chào Nga: “Chào bà. Tôi là ba của John. Hân hạnh được gặp bà.”

Nga vẫn không trả lời người lạ. Nga cảm thấy khó thở, Nga dựa người vào April cho khỏi ngã. April ngạc nhiên và ôm mẹ. Mẹ April rất tự tin và rất lịch sự với mọi người. Hôm nay mẹ thế nào ấy.

April lo lắng nhìn mẹ hỏi: “Mẹ sao thế? Mẹ bị cảm? Mẹ ơi ba John chào mẹ. Mẹ nghe không?”

Tim Nga nhói đau. Nga nhủ thầm: “Nga... can đảm... phải can đảm. Nhìn gà hóa cuốc. Tỉnh lên đi...”

April tưởng mẹ không khỏe nên nói nhanh: “Thưa bác, mẹ con hình như bị cảm, chắc con phải đưa mẹ về nhà. Xin lỗi bác và John nhiều lắm.”

Giọng cha John run run, ông dang tay muốn đỡ Nga nhưng lại thôi. Ánh mắt ông hình như vui, hình như buồn, băng khuôn ngập tràn hồn ông.

Ông nói nhỏ: “April để John đưa mẹ và con về nhà. Chúng ta gặp nhau lần khác.”

Trước khi chia tay cha John tự giới thiệu lần nữa: “Thưa bà, tôi tên Minh hân hạnh gặp bà sáng nay. Tôi nghe cháu April nói với John về bà nhiều lắm. Không ngờ được gặp bà trước ngày hẹn.”

Ông giơ tay nắm tay Nga thật chặt như an ủi Minh còn sống đây Nga.

Tay Minh ấm, run run như mừng gặp lại người xưa. Ông đỡ Nga lên xe và bảo con trai lái xe đưa Nga về nhà. Mắt Minh nhìn Nga long lanh sáng như thăm nói... Mùa Xuân ơi biết tôi yêu đời.

Nga cảm động theo con vào xe và mong ngày gặp cha con Minh trong mùa xuân này.

ThuhuongSeattle

